بسم الله الرحمن الرحیم

دوازده حدیث معتبر درباره امامت امیرالمومنین علیه السلام از زبان خودشان و فرزندان ایشان.

این مقاله در ردیه به کلام اشخاصی هستند ک میگویند ک حضرت درباره خودشان قائل به امامت خودشان نبودند بلکه این دروغی هست به ایشان نسبت دادند ما میخواهیم در این مقال قطره این از موارد را بیاوریم و نشان بدهیم که کدوم قول به حق نزدیک تر است.

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله دستور به تمسک به قرآن و ثقلین داده اند، و ما باید در عمل و اعتقاد تابع ثقلین باشیم.حال میخواهیم برویم ببینیم ثقلین چه اعتقادی راجب امیرالمومنین علیه السلام و جایگاه و منزلت او داشتند.

حدیث اول:(امالی شیخ صدوق)

حدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ الْوَلِيدِ رَحِمَهُ اللَّهُ قَالَ حَدَّثَنَا الْحُسَيْنُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَبَانٍ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنِ النَّضْرِ بْنِ سُوَيْدٍ عَنِ ابْنِ سِنَانٍ عَنْ أَبِي بَصِيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ ع قَالَ قَالَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ ع فِي خُطْبَتِهِ أَنَا الْهَادِي وَ أَنَا الْمُهْتَدِي وَ أَنَا أَبُو الْيَتَامَى وَ الْمَسَاكِينِ وَ زَوْجُ الْأَرَامِلِ وَ أَنَا مَلْجَأُ كُلِ ضَعِيفٍ وَ مَأْمَنُ كُلِّ خَائِفٍ وَ أَنَا قَائِدُ الْمُؤْمِنِينَ إِلَى الْجَنَّةِ وَ أَنَا حَبْلُ اللَّهِ الْمَتِينُ وَ أَنَا عُرْوَةُ اللَّهِ الْوُثْقَى وَ كَلِمَةُ التَّقْوَى وَ أَنَا عَيْنُ اللَّهِ وَ لِسَانُهُ الصَّادِقُ وَ يَدُهُ وَ أَنَا جَنْبُ اللَّهِ الَّذِي يَقُولُ أَنْ تَقُولَ نَفْسٌ يا حَسْرَتى‏ عَلى‏ ما فَرَّطْتُ فِي جَنْبِ اللَّهِ وَ أَنَا يَدُ اللَّهِ الْمَبْسُوطَةُ عَلَى عِبَادِهِ بِالرَّحْمَةِ وَ الْمَغْفِرَةِ وَ أَنَا بَابُ حِطَّةٍ مَنْ عَرَفَنِي وَ عَرَفَ حَقِّي فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ لِأَنِّي وَصِيُّ نَبِيِّهِ فِي أَرْضِهِ وَ حُجَّتُهُ عَلَى خَلْقِهِ لَا يُنْكِرُ هَذَا إِلَّا رَادٌّ عَلَى اللَّهِ وَ رَسُولِهِ.

برسی سند:

محمد بن حسن بن احمد الولید:

محمد بن الحسن بن أحمد بن الوليد

أبو جعفر شيخ القميين، و فقيههم، و متقدمهم، و وجههم. و يقال: إنه نزيل قم، و ما كان أصله منها. ثقة ثقة، عين، مسكون إليه.

حسین بن الحسن بن ابان: ثقه

و قال ابن داود في القسم الثاني من رجاله[1] في ترجمة: محمّد بن

أرومة[2]- ما لفظه-: روى عنه الحسين بن الحسن بن أبان، و هو ثقة.

انتهى.

و قال الميرزا[3]: يستفاد من تصحيح بعض طرق التهذيب توثيقه.

حسین بن سعید: ثقه

١٣- الحسين بن سعيد بن حمّاد[1] بن مهران الأهوازيّ؛

مولى عليّ بن الحسين عليهما السّلام، ثقة (عين جليل القدر)[2]، روى عن الرّضا عليه السّلام، و عن أبي جعفر الثّاني، و عن أبي الحسن الثّالث عليهما السّلام، أصله كوفيّ، و انتقل مع أخيه الحسن إلى الأهواز، ثمّ

تحوّل إلى قم فنزل على الحسن بن أبان و توفّي بقم رحمه اللّه[3]. (ثق)

نضر بن سوید:ثقه

٥١٤٧- ٢ النضر بن سويد،

له كتاب، و هو ثقة.

بن سنان:

عبد الله بن سنان بن طريف

مولى بني هاشم، يقال مولى بني أبي طالب، و يقال مولى بني العباس. كان خازنا للمنصور و المهدي و الهادي و الرشيد، كوفي، ثقة،
ابی بصیر:

دو احتمال است ک هر دو ثقه هستند و هیچ فرقی نمیکنه در تشابه آن.

حدیث صحیح.

برسی دلالت حدیث:

حضرت امیر علیه السلام خودشان را در این حدیث حبل الله متین و عروه الوثقی ک باید ب آن تمسک کرد و خودشان را حجت خدا و وصی رسول الله و رهبر مومنان وپناهگاه و هدایت کننده(اشاره به آیه لکل قوم هاد،که در این آیه عده ای از مفسرین هاد را به معنا رهبر و سرپرست گرفتند) ک از صفات بارز حاکم و امام است نامیدند.و در همه اینها اضافه به الله بارز و مشهود است ک خلافت و امامت الهی منظورشان هست.و لفظ جنب الله و باب حطه ک صفت آن خیلی مشخص است ک هر یعنی تبعیت ایشان است ک نجات دهنده و هدایت کننده است.و اعمال از این واسطه مورد قبول واقع میشود.

حدیث دوم:(معانی الاخبار)

حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ زِيَادِ بْنِ جَعْفَرٍ الْهَمْدَانِيُّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ غِيَاثِ بْنِ إِبْرَاهِيمَ عَنِ الصَّادِقِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ أَبِيهِ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ عَنْ أَبِيهِ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ أَبِيهِ الْحُسَيْنِ ع قَالَ: سُئِلَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ ع عَنْ مَعْنَى قَوْلِ رَسُولِ اللَّهِ ص إِنِّي مُخَلِّفٌ فِيكُمُ الثَّقَلَيْنِ كِتَابَ
اللَّهِ وَ عِتْرَتِي مَنِ الْعِتْرَةُ فَقَالَ أَنَا وَ الْحَسَنُ وَ الْحُسَيْنُ وَ الْأَئِمَّةُ التِّسْعَةُ مِنْ وُلْدِ الْحُسَيْنِ تَاسِعُهُمْ مَهْدِيُّهُمْ وَ قَائِمُهُمْ لَا يُفَارِقُونَ كِتَابَ اللَّهِ وَ لَا يُفَارِقُهُمْ حَتَّى يَرِدُوا عَلَى رَسُولِ اللَّهِ ص حَوْضَه

برسی سند:

احمد بن زیاد بن جعفر الهمدانی:

أحمد بن زياد بن جعفر الهمداني أبو علي:

من مشايخ الصدوق، كان رجلا ثقة ديّنا فاضلا

علی بن ابراهیم:

علي بن إبراهيم بن هاشم أبو الحسن القمي،

ثقة في الحديث، ثبت، معتمد، صحيح المذهب

ابراهیم بن هاشم:

إبراهيم بن هاشم أبو إسحاق

القمّيّ، أصله كوفي انتقل إلى قم د [كش] تلميذ يونس بن عبد الرحمن من أصحاب الرضا عليه السلام [جش]: و في قول الكشّيّ نظر، قال أصحابنا: هو أول من نشر حديث الكوفيين بقم.

محمد بن ابی عمیر:

اصحاب اجماع.ما بقی آن نیاز نیست برسی شود

غیاث بن ابراهیم:

غياث بن إبراهيم التميمي الأسيدي

بصري، سكن الكوفة، ثق

حدیث حسن کاصحیح

برسی دلالت حدیث:

حدیث ثقلین با توجه به اینک در جاهای مختلف آمده است و دلالت بر تبعیت و عصمت و افضلیت زوج خود دارد. و بیان میکند که این از خداوند متعال رسیده است. وقتی حضرت امیرالمومنین علیه السلام مصادیق اهل بیت در این حدیث را مشخص میکند که از قرآن جدا نمیشوند و قرآن نیز از آنها جدا نمیشود دلالت بر عصمت و برتری و حق با ایشان بودند در هر مساله اختلافی و نزاعی میکند و لفظ نه ائمه از نسل امام حسین علیه السلام اشاره بر این دارد که نه تنها اعتقاد به امامت خودشان دارند بلکه اعتقاد به امامت حسنین و نه فرزند از نسل سید الشهدا علیهم السلام دارد و این اشخاص منظور اهل بیت در ثقلین هستند.و این اشخاص همان اشخاصی هستند که دوازده خلیفه بعد از پیامبر هستند.

حدیث سوم:(الکافی)

على بْنُ إِبْرَاهِيمَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ حَمَّادِ بْنِ عِيسَى عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عُمَرَ الْيَمَانِيِّ عَنْ سُلَيْمِ بْنِ قَيْسٍ الْهِلَالِيِّ عَنْ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ ص قَالَ :إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى طَهَّرَنَا وَ عَصَمَنَا وَ جَعَلَنَا شُهَدَاءَ عَلَى خَلْقِهِ وَ حُجَّتَهُ فِي أَرْضِهِ وَ جَعَلَنَا مَعَ الْقُرْآنِ -وَ جَعَلَ الْقُرْآنَ مَعَنَا لَا نُفَارِقُهُ وَ لَا يُفَارِقُنَا .

برسی سند:

علی بن ابراهیم:

ثقه

ابراهیم بن هاشم:

ممدوح

حماد بن عیسی:

اصحاب اجماع

ابراهیم بن عمر الیمانی:

إبراهيم بن عمر اليماني

الصنعاني شيخ من أصحابنا ثقة

سلیم بن قیس الهلالی:

ثقه

ظاهرا بین سلیم و ابراهیم فاصله هست و حدیث مرسل هست ولی چون قبل سند بن ابی عمیر هست حدیث را مقبول میکند.

حدیث معتبر یا حسن

برسی دلالت حدیث:

همانطوری که در حدیث بالا گفته شد که حدیث ثقلین و همراهی ظاهری و باطنی با قرآن دلالت بر عصمت میکند حضرت امیرالمومنین علیه السلام برای خودشان عصمت قائل میشود و خودشان را شهید و حجت بر خلق میداند و از آنجایی که ایشان حداقل از نظر اهل سنت ایشان عادل هستند وقتی عصمت و حجت خدا بودن را برای خودشان ادعا میکنند و راستگو هستند قطعا ایشان دارای این صفت هستند.و حجت خدا بودن دلالت بر امامت الهی ایشان و افضل بودن ایشان از بقیه میکند.

حدیث چهارم:(میه منقبه)

حدثنا أحمد بن محمد بن أيوب الحافظ رحمه الله قال : حدثني أحمد بن زياد ، قال : حدثني علي بن إبراهيم ، عن أبيه ، قال : حدثني الريان بن الصلت قال : سمعت علي بن موسى الرضا عليه‌السلام يقول : سمعت أبي موسى عليه‌السلام يقول : سمعت أبي جعفرا عليه‌السلام يقول : سمعت أبي محمدا عليه‌السلام يقول : سمعت أبي عليا عليه‌السلام يقول : سمعت [أبي الحسين عليه‌السلام يقول : سمعت] أبي عليا أمير المؤمنين عليه‌السلام يقول : سمعت رسول الله صلى‌الله‌عليه‌وآله يقول : [سمعت جبرئيل عليه‌السلام يقول :] سمعت الله جل جلاله يقول :
علي بن أبي طالب حجتي على خلقي ، ونوري في بلادي ، وأميني على علمي لا ادخل النار من عرفه وإن عصاني ، ولا ادخل الجنة من أنكره وإن أطاعني

برسی سند:

احمد بن محمد بن ایوب :

مجهول(رحمت بن شاذان دلالت بر مدح میکند حداقل)

احمد بن زیاد:

أحمد بن زياد بن جعفر الهمداني.از مشایخ صدوق و از علی بن ابراهیم هم نقل کرده و ثقه.

علی بن ابراهیم:

ثقه

ابراهیم بن هاشم:

ممدوح

ریان بن صلت:

الريان بن الصلت، بغداذي (بغدادي)، ثقة، خراسانيّ

حدیث حسن

شخص اول با اینکه مجهول است ولی با ترحم ممدوح بودن آن ثابت میشود و بقیه ثقه ویا ممدوح هستند.پس حدیث معتبر یا حسن میشود.

برسی دلالت حدیث:

خداوند متعال امیرالمومنین علیه السلام را حجت و امام بر خلق قرار دادند. ایشان را امین بر علم بیکران خود قرار داده است یعنی هر کسی که بخواهد به علم خداوند متعال برسد و از آن استفاده بکند باید به سراغ امیرالمومنین علیه السلام برود وشناخت حضرت امیرعلیه السلام یعنی همان شناخت حق ایشان و جایگاه ایشان و اطاعت ایشان است که باعث میشود نجات از آتش جهنم میشود.همانطوری روایات نبوی شیعیان امیرالمومنین علیه السلام را از بهشت خواندند و فرمودند رستگاران هستند.

حدیث پنجم:(امالی شیخ صدوق)

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ بْنِ إِسْحَاقَ رِضْوَانُ اللَّهِ عَلَيْهِ قَالَ حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدٍ الْهَمْدَانِيُّ قَالَ أَخْبَرَنَا الْمُنْذِرُ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ حَدَّثَنَا جَعْفَرُ بْنُ سُلَيْمَانَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْفَضْلِ عَنْ سَعْدِ بْنِ طَرِيفٍ عَنِ الْأَصْبَغِ بْنِ نُبَاتَةَ قَالَ قَالَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ ع فِي بَعْضِ خُطَبِهِ أَيُّهَا النَّاسُ اسْمَعُوا قَوْلِي وَ اعْقِلُوهُ عَنِّي فَإِنَّ الْفِرَاقَ قَرِيبٌ أَنَا إِمَامُ الْبَرِيَّةِ وَ وَصِيُّ خَيْرِ الْخَلِيقَةِ وَ زَوْجُ سَيِّدَةِ نِسَاءِ هَذِهِ الْأُمَّةِ وَ أَبُو الْعِتْرَةِ الطَّاهِرَةِ وَ الْأَئِمَّةِ الْهَادِيَةِ أَنَا أَخُو رَسُولِ اللَّهِ وَ وَصِيُّهُ وَ وَلِيُّهُ وَ وَزِيرُهُ وَ صَاحِبُهُ وَ صَفِيُّهُ وَ حَبِيبُهُ وَ خَلِيلُهُ أَنَا أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ وَ قَائِدُ الْغُرِّ الْمُحَجَّلِينَ وَ سَيِّدُ الْوَصِيِّينَ حَرْبِي حَرْبُ اللَّهِ وَ سِلْمِي سِلْمُ اللَّهِ وَ طَاعَتِي طَاعَةُ اللَّهِ وَ وَلَايَتِي وَلَايَةُ اللَّهِ وَ شِيعَتِي أَوْلِيَاءُ اللَّهِ وَ أَنْصَارِي أَنْصَارُ اللَّهِ وَ الَّذِي خَلَقَنِي وَ لَمْ أَكُ شَيْئاً لَقَدْ عَلِمَ الْمُسْتَحْفَظُونَ مِنْ أَصْحَابِ رَسُولِ اللَّهِ مُحَمَّدٍ أَنَّ النَّاكِثِينَ وَ الْقَاسِطِينَ وَ الْمَارِقِينَ مَلْعُونُونَ عَلَى لِسَانِ النَّبِيِّ ص الْأُمِّيِّ وَ قَدْ خابَ مَنِ افْتَرى.

برسی سند:

محمد بن ابراهیم بن اسحاق:

محمّد بن إبراهيم بن إسحاق:

الطالقاني، أكثر الصدوق من الرواية عنه مترضّيا[1] مترحّما[2]، و كأنّه من مشايخه رضي اللّه عنه، و الظاهر أنّ كنيته أبو العبّاس[3] و لقبه المكتّب[4] كما يظهر من غيبة الصدوق رحمه اللّه، تعق

احمد بن محمد الهمدانی:

أحمد بن محمّد بن سعيد بن عبدالرحمن بن زياد بن عبدالله بن زياد بن عجلان بن سعيد[5] بن قيس السبيعي الهمداني:

المعروف بابن عقدة، يكنّى أباالعبّاس، جليل القدر، عظيم المنزلة، وكان زيدياً جارودياً، قال في الفهرست: أمره في الثقة والجلالة وحسن الحفظ أشهر من أن يذكر

منذر بن محمد:

منذر بن محمّد بن المنذر بن سعيد بن أبي الجهم، القابوسي، أبو القاسم

قال: عنونه النجاشي، قائلا: من ولد قابوس بن النعمان بن المنذر، ناقلة إلى الكوفة، ثقة من أصحابنا

جعفر بن سليمان:

جعفر بن سليمان القمّي، أبو محمّد

قال: عنونه النجاشي، قائلا: «ثقة من أصحابنا القمّيين»

عبدالله بن فضل:

عبد الله بن الفضل الهاشمي. قال النجاشي: «عبد الله بن الفضل بن عبد الله بن ببة بن الحارث بن نوفل بن الحارث بن عبد المطلب أبو محمد [الهاشمي] النوفلي، روى عن أبي عبد الله ع، ثقة، له كتاب رواه عنه محمد بن أبي عمير

سعد بن طریف:

سعد بن طريف الحنظلي

إن الظاهر وثاقة الرجل، لقول الشيخ: و هو صحيح الحديث، و وروده في إسناد علي بن إبراهيم بن هاشم في التفسير، و لا يعارض ذلك قول النجاشي: يعرف و ينكر! و ذلك لأن المراد بذلك أنه قد يروي ما لا تقبله العقول العادية المتعارفة، و هذا لا ينافي الوثاقة، و لا ما عن ابن الغضائري من تضعيفه إياه، فإنا قد ذكرنا أنه لم تثبت صحة نسبة الكتاب إليه، فلم يعلم صدور التضعيف منه، إذا فشهادة الشيخ و علي بن إبراهيم بن هاشم متبعة.

اصبغ بن نباته:

أصبغ بن نباتة

نقل عدّ الشيخ له في الرجال في أصحاب عليّ- عليه السّلام- و قال: قال:

«التميمي، الحنظلي» و نقل عدّه في أصحاب الحسن- عليه السّلام- و نقل عنوان النجاشي له، قائلا: «المجاشعي، كان من خاصّة أمير المؤمنين- عليه السّلام- و عمّر بعده، روى عنه عهد الأشتر و وصيّته إلى محمّد ابنه.

حديث حسن

برسی دلالت حدیث:

حضرت امیرالمومنین علیه السلام خودشان را در این حدیث امام و وصی پیامبر و پدر ائمه طاهره علیهم السلام مینامد یعنی علاوه بر اینکه قائل به امامت خویش هستند به امامت فرزندان خویش نیز اعتقاد دارند و در جایگاه مفاخره خودشان را پدر آن بزرگواران صدا میکنند.و در ادامه خودشان را امیرالمومنین و وصی و جانشین رسول خدا و رهبر رستگاران مینامد و طاعت خود را مساوی با طاعت ر خدا و دوستی و دشمنی خود را نیز مساوی با دوستی و دشمنی خدا قرار میدهند، این یعنی ایشان دوستی و دشمنیشان بر اساس قانون خداوند است و از سر هوای نفس با کسی دشمنی و دوستی نمیکنند و هر کسی هم با ایشان دشمن شود قطعا حق نیست و دشمن خدا هست و در جنگ ها نیز حق با ایشان است.و این یعنی عصمت.پس امیرالمومنین علیه السلام در این حدیث برای خود امامت و

افضلیتی قرار میدهند که برای بقیه نیست و اشاره میکند که مردم باید از او تبعیت بکنند.چون طاعت ایشان طاعت خداست.و ولایت و امامت ایشان نیز از سمت خداوند متعال آمده است.

حدیث ششم:(الکافی)

الْحُسَيْنُ بْنُ مُحَمَّدٍ عَنْ مُعَلَّى بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أُورَمَةَ عَنْ عَلِيِّ بْنِ حَسَّانَ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ كَثِيرٍ قَالَ: سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ عليه السلام عَنْ قَوْلِ اللَّهِ تَعَالَى- هُنالِكَ الْوَلايَةُ لِلَّهِ الْحَقِ قَالَ وَلَايَةُ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عليه السلام.

برسی سند:

حسین بن محمد:

الحسين بن محمّد بن عمران بن أبي بكر الأشعري القمّي:

أبو عبداللّه، ثقة، له كتاب رواه عنه محمّد بن يعقوب؛ قاله النجاشی

معلی بن محمد:

معلى بن محمد البصري

أقول: الظاهر أن الرجل ثقة يعتمد على رواياته، و أما قول النجاشي من إضطرابه في الحديث و المذهب فلا يكون مانعا عن وثاقته. أما إضطرابه في المذهب فلم يثبت كما ذكره بعضهم، و على تقدير الثبوت فهو لا ينافي الوثاقة، و أما إضطرابه في الحديث فمعناه أنه قد يروي ما يعرف، و قد يروي ما ينكر، و هذا أيضا لا ينافي الوثاقة.

محمد بن اورمه:

بر مبنای آقای خوئی به محمد اعتماد میشود و قبول میشود حدیثش.

لا مانع من العمل به، و الاعتماد عليه

علی بن حسان:

علی بن حسان بن كثير الهاشمی است ک از عموی خودش عبدالرحمن بن کثیر نقل میکند روایت را.جرح این دو ب خاطر واقفی بودن و غالی بودن است ک این دو جرح نیستند و نه واقفی بودن و نه غالی بودن،کذاب بودن هم که به او نسبت دادند بخاطر واقفی بودن هست.و این اشخاص در اسانید کامل الزیارات و تفسیر قمی هستند که جرحی مقابل آن نیست.این روایاتی ک نقل کردند این دو شخص در زمان استقامت آنها هست.

عبدالرحمن بن کثیر:

غالی هست همونطور که بالا گفتم و تنها جرح آنها غلو و واقفی بودن است و بقیه جرح ها از این دو دلیل نشات میگیرند.

و حداقل این دو شخص نه مدح و نه ذم دارند با جرح های نجاشی،که با اصالت العداله درست میشود.با اینکه این جرح ها قبول نیست و در اسناد کامل الزیارات و تفسیر قمی بودن اعتماد را میرساند.

حدیث معتبر

برسی دلالت حدیث:

ولایت امیرالمومنین علیه السلام طبق روایات معتبر دیگر از جانب خدا هست و امامت الهی را نیز از جانب خدا متعال هست.و ائمه علیهم السلام نیز این اعتقاد را داشتند راجب امامت امیرالمومنین علیه السلام.ولایه الهی ولایت امیرالمومنین علیه السلام هست.و این اشاره ی مستقیم هست که ائمه بر این اعتقاد بودند.

حدیث هفتم:(امالی صدوق)

حَدَّثَنَا جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ مَسْرُورٍ رَحِمَهُ اللَّهُ قَالَ حَدَّثَنَا الْحُسَيْنُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ عَامِرٍ عَنْ عَمِّهِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَامِرٍ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ حَمْزَةَ بْنِ حُمْرَانَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي حَمْزَةَ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ ص أَنَّهُ جَاءَ إِلَيْهِ رَجُلٌ فَقَالَ يَا أَبَا الْحَسَنِ إِنَّكَ تُدْعَى أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ فَمَنْ أَمَّرَكَ عَلَيْهِمْ قَالَ ع اللَّهُ جَلَّ جَلَالُهُ أَمَّرَنِي عَلَيْهِمْ فَجَاءَ الرَّجُلُ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ص فَقَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَ يَصْدُقُ عَلِيٌّ فِيمَا يَقُولُ إِنَّ اللَّهَ أَمَّرَهُ عَلَى خَلْقِهِ فَغَضِبَ النَّبِيُّ ص ثُمَّ قَالَ إِنَّ عَلِيّاً أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ بِوَلَايَةٍ مِنَ اللَّهِ عَزَّ وَ جَلَّ عَقَدَهَا لَهُ فَوْقَ عَرْشِهِ وَ أَشْهَدَ عَلَى ذَلِكَ مَلَائِكَتَهُ إِنَّ عَلِيّاً خَلِيفَةُ اللَّهِ وَ حُجَّةُ اللَّهِ وَ إِنَّهُ لَإِمَامُ الْمُسْلِمِينَ طَاعَتُهُ مَقْرُونَةٌ بِطَاعَةِ اللَّهِ وَ مَعْصِيَتُهُ مَقْرُونَةٌ بِمَعْصِيَةِ اللَّهِ فَمَنْ جَهِلَهُ فَقَدْ جَهِلَنِي وَ مَنْ عَرَفَهُ فَقَدْ عَرَفَنِي وَ مَنْ أَنْكَرَ إِمَامَتَهُ فَقَدْ أَنْكَرَ نُبُوَّتِي وَ مَنْ جَحَدَ إِمْرَتَهُ فَقَدْ جَحَدَ رِسَالَتِي وَ مَنْ دَفَعَ فَضْلَهُ فَقَدْ تَنَقَّصَنِي وَ مَنْ قَاتَلَهُ فَقَدْ قَاتَلَنِي وَ مَنْ سَبَّهُ فَقَدْ سَبَّنِي لِأَنَّهُ مِنِّي خُلِقَ مِنْ طِينَتِي وَ هُوَ زَوْجُ فَاطِمَةَ ابْنَتِي وَ أَبُو وَلَدَيَّ الْحَسَنِ وَ الْحُسَيْنِ ثُمَّ قَالَ ع أَنَا وَ عَلِيٌّ وَ فَاطِمَةُ وَ الْحَسَنُ وَ الْحُسَيْنُ وَ تِسْعَةٌ مِنْ وُلْدِ الْحُسَيْنِ حُجَجُ اللَّهِ عَلَى خَلْقِهِ أَعْدَاؤُنَا أَعْدَاءُ اللَّهِ وَ أَوْلِيَاؤُنَا أَوْلِيَاءُ اللَّهِ.

برسی سند:

جعفر بن محمد بن مسرور:

مشایخ صدوق و صدوق زیاد برای اون ترضی کرده است.ثقه یا مدح.

حسین بن محمد بن عامر:

تقبلا گفتم.حسین بن محمد بن عمران یا عامر مشایخ کلینی و ثقه

الحسين بن محمد بن عامر:

الحسين بن محمد بن عمران بن أبي بكر. من مشايخ الكليني- قدس سره- يروي عنه كثيرا، و هو الحسين بن محمد بن عمران بن أبي بكر الأشعري القمي، الثقة الآتي. فإن عامرا هو ابن عمران على ما صرح به النجاشي و في ترجمة عبد الله بن عامر بن عمران

عبدالله بن عامر:

عبد الله بن عامر بن عمران بن أبي عمر الأشعري

أبو محمد شيخ من وجوه أصحابنا، ثقة

بن ابی عمیر:

اصحاب اجماع

حمزه بن حمران:

ثقه. بن ابی عمیر ازش روایت نقل کرده

حمران بن اعین:

ثقه

ابی حمزه:

ثابت بن دينار أبو حمزة

الثمالي و اسم دينار أبو صفية ين، قر، ق [جخ، ست] ثقة له كتاب.
حديث حسن كالصحيح

برسی دلالت حدیث:

وقتی یک شخصی آمد پیش امیرالمومنین علیه السلام و سوال از ولایت حضرت پرسید ، احتمالا بعد از غدیر هست این اتفاق،و حضرت جواب داد که از طرف خداوند متعال.خود حضرت امیر علیه السلام اعتقاد دارند که ولایت ایشان از سوی خداوند است.وقتی شخص پیش رسول خدا میرود و این سوال را از رسول خدا میپرسد که آیا علی علیه السلام راست میگوید،حضرت عصبانی میشود و به نقل امیرالمومنین علیه السلام از زبان رسول خدا میفرمایند که این امارت و ولایت در عرش خداوند متعال امضاء شده است و ایشان خلیفه الله و حجت خدا و امام مسلمین هست.و طاعت ایشان مانند طاعت خداوند است و معصیت آن معصیت خداوند است.و هر کسی که امامت ایشان را منکر شود نبوت رسول خدا را انکار کرده است.و پیامبر علاوه بر امامت امیرالمومنین علیه السلام امامت فرزندان ایشان را نیز اعلام میکند.و ایشان اعلام به عصمت این اشخاص میکند که دوستی آن دوستی با خدا و دشمنی آن دشمنی با خداست.و پیامبر اعلام بر افضلیت این اشخاص علیهم السلام میکند.و وقتی امیرالمومنین علیه السلام خودشان راوی این روایت از گفتار رسول خدا است،پس دارند بر گفتار رسول خدا استدلال می آورند بر امامت خویش و خلافت الهی شان و افضلیت خویش.

حدیث هشتم:(الکافی)

سَهْلُ بْنُ زِيَادٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْوَلِيدِ قَالَ سَمِعْتُ يُونُسَ بْنَ يَعْقُوبَ عَنْ سِنَانِ بْنِ طَرِيفٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ ع يَقُولُ قَالَ: إِنَّا أَوَّلُ أَهْلِ بَيْتٍ نَوَّهَ اللَّهُ بِأَسْمَائِنَا إِنَّهُ لَمَّا خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضَ أَمَرَ مُنَادِياً فَنَادَى أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ثَلَاثاً أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّداً رَسُولُ اللَّهِ ثَلَاثاً أَشْهَدُ أَنَّ عَلِيّاً أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ حَقّاً ثَلَاثاً.

برسی سند:

علی بن محمد:

علی بن محمد بن عبدالله مشایخ کلینی و ثقه

سهل بن زیاد:

مدح دارد.چون تضعیف نجاشی یک اولا به تعارض با توثیق شیخ میخورد که توثیقش متاخر از تضعیفش است. و جرح نجاشی اصلا طبق مبنا جرح نیست غلو است که جرح نیست.و حسن عقیده آن هم طبق روایت ثابت هست.مرحوم مامقانی هم استدلال بر توثیق آن می آورد.

محمد بن ولید:

محمد بن الوليد البجلي:

قال النجاشي: «محمد بن الوليد البجلي، الخزاز، أبو جعفر الكوفي: ثقة، عين، نقي الحديث، ذكره الجماعة بهذا، روى عن يونس بن يعقوب

یونس بن یعقوب:

يونس بن يعقوب بن قيس أبو علي الجلاب البجلي ، ثقة، له كتاب.

سنان بن طریف:

این شخص مهمل است یعنی نه جرح دارد و نه توثیق.ولی یونس بن عبدالرحمن از آن روایت نقل میکند و یونس بن عبدالرحمن که از اصحاب اجماع است از آن روایت نقل میکند. و اصحاب اجماع ما یصح عنهم هستنداین یعنی روایاتی که اینا حداقل از کسی نقل میکنند آن اشخاص ثقه هستند.

حدیث معتبر

برسی دلالت حدیث:

امام صادق علیه السلام میفرمایند که در آسمان در موقع خلق ندای شهادت بر اینکه علی علیه السلام امیرالمومنین هست داده شد. یعنی اینکه ولایت و امارت حضرت علی علیه السلام در موقع خلقت به امر خدای متعال سر داده شد.این موضوع بر این معنا هست که اهل بیت علیهم السلام اعتقاد دارند که ولایت و امامت حضرت امیرالمومنین علیه السلام به امر خدا متعال انجام شده است و از این موضوع بر افضیلت خود استدلال میکنند.

حدیث نهم:(امالی شیخ صدوق)

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيٍّ مَاجِيلَوَيْهِ رَحِمَهُ اللَّهُ قَالَ حَدَّثَنِي عَمِّي مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي الْقَاسِمِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ الْكُوفِيِّ عَنْ عَلِيِّ بْنِ عُثْمَانَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْفُرَاتِ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ الْبَاقِرِ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ ع قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ص إِنَّ عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ ع خَلِيفَةُ اللَّهِ وَ خَلِيفَتِي وَ حُجَّةُ اللَّهِ وَ حُجَّتِي وَ بَابُ اللَّهِ وَ بَابِي وَ صَفِيُّ اللَّهِ وَ صَفِيِّي وَ حَبِيبُ اللَّهِ وَ حَبِيبِي وَ خَلِيلُ اللَّهِ وَ خَلِيلِي وَ سَيْفُ اللَّهِ وَ سَيْفِي وَ هُوَ أَخِي وَ صَاحِبِي وَ وَزِيرِي وَ وَصِيِّي مُحِبُّهُ مُحِبِّي وَ مُبْغِضُهُ مُبْغِضِي وَ وَلِيُّهُ وَلِيِّي وَ عَدُوُّهُ عَدُوِّي وَ حَرْبُهُ حَرْبِي وَ سِلْمُهُ سِلْمِي وَ قَوْلُهُ قَوْلِي وَ أَمْرُهُ أَمْرِي وَ زَوْجَتُهُ ابْنَتِي وَ وُلْدُهُ وُلْدِي وَ هُوَ سَيِّدُ الْوَصِيِّينَ وَ خَيْرُ أُمَّتِي أَجْمَعِينَ.

برسی سند:

محمد بن علی ماجلویه:

مشایخ صدوق ثقه.

محمد بن ابی القاسم:

محمد بن أبي القاسم عبيد الله بن عمران الجنابي البرقي

أبو عبد الله، الملقب ماجيلويه، و أبو القاسم يلقب بندار، سيد من أصحابنا القميين، ثقة.

محمد بن علی الکوفی:

مجهول

علی بن عثمان:

مهمل

محمد بن فرات:

ممدوح

حدیث ضعیف(مجهول)

حدیث به علت جهل روات ضعیف است ولی با وجود شواهد معتبر و حسن، معتبر و قبول میشود.و تقویب میکند طرق دیگر، این طریق را. اگر روایتی به جهت مجهول بودن راوی ضعیف شمرده شده است اما دارای متابعات باشد (یعنی طریق دیگری غیر از این

شخص داشته باشد و سند آن طریق به گونه ای باشد که از نظر اعتبار یا ضعف هم ردیف این روایت یا بالاتر باشد) در این صورت، این روایت تقویت شده و ضعفش جبران می شود. این روایت را اصطلاحا «حسن لغیره» گویند.

برسی دلالت حدیث:

امام باقر علیه السلام از جدشان که به احتمال زیاد حضرت سید الشهدا علیه السلام است به ظاهر و نه حضرت امیرالمومنین علیه السلام نقل میکنند از رسول خدا که در شان امیرالمومنین علیه السلام چه مطالبی را فرمود.وقتی ائمه علیهم السلام این احادیث را از رسول خدا صلی الله علیه و آله نقل میکنند یعنی به این متن حدیث و فرموده رسول خدا اعتقاد و باور دارند که حضرت امیرالمومنین علیه السلام به گفته رسول خدا صاحب خلافت و امامت الهی و خلیفه بلا فصل بعد رسول خدا هستند.و همه اعمال و جنگ امیرالمومنین علیه السلام جنگ رسول خداست و هر طرفی که حضرت امیر علیه السلام بایستند انگار رسول خدا ایستاده است و حق با ایشان است و دشمن ایشان دشمن رسول خداست و استدلال بر حقانیت و عصمت و افضلیت خود میکنند به واسطه این نقل.پس یعنی ائمه علیهم السلام اعلان میکنند که عقیده آنها درباره امیرالمومنین علیه السلام این گفته رسول خدا صلی الله علیه و آله هست.و ایشان افضل امت بعد رسول و صاحب خلافت و امامت الهی و دارای عصمت و خلیفه بلا فصل بعد رسول خدا هستند.

حدیث دهم:(امالی شیخ صدوق)

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ مُوسَى بْنِ الْمُتَوَكِّلِ رَحِمَهُ اللَّهُ قَالَ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ جَعْفَرٍ الْحِمْيَرِيُّ وَ سَعْدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عِمْرَانَ بْنِ مُوسَى عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ النُّعْمَانِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ فُضَيْلٍ عَنْ غروان [غَزْوَانَ] الضَّبِّيِّ قَالَ أَخْبَرَنِي عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ إِسْحَاقَ عَنِ النُّعْمَانِ بْنِ سَعْدٍ عَنْ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ ع قَالَ: أَنَا حُجَّةُ اللَّهِ وَ أَنَا خَلِيفَةُ اللَّهِ وَ أَنَا صِرَاطُ اللَّهِ وَ أَنَا بَابُ اللَّهِ وَ أَنَا خَازِنُ عِلْمِ اللَّهِ وَ أَنَا الْمُؤْتَمَنُ عَلَى سِرِّ اللَّهِ وَ أَنَا إِمَامُ الْبَرِيَّةِ بَعْدَ خَيْرِ الْخَلِيقَةِ مُحَمَّدٍ نَبِيِّ الرَّحْمَةِ ص.

برسی سند:
محمد بن موسی المتوکل:

محمّد بن موسى بن المتوكّل،

ثقة. (ثق)

عبدالله بن جعفر حمیری:

عبد الله بن جعفر الحميري،

قمي، ثقة.

سعد بن عبدالله بن عمران بن موسی:

سعد بن عبد الله بن أبي خلف الأشعري القمي أبو القاسم،

شيخ هذه الطائفة و فقيهها و وجهها

حسن بن علی بن نعمان:

الحسن بن علي بن النعمان

مولى بني هاشم- أبوه علي بن النعمان الأعلم ثقة ثبت. له كتاب نوادر صحيح الحديث كثير الفوائد أخبرني ابن نوح عن البزوفري قال: حدثنا أحمد بن إدريس عن الصفار عنه بكتابه

محمد بن فضیل:

محمّد بن فضيل بن غزوان الضبي:

مولاهم، أبو عبدالرحمن، من أصحاب الصادق عليه السلام، ثقة؛ قاله في الرجال‌والخلاصة‌وابن داوود
غزوان ضبی:

الفضل بن غزوان الضبّيّ:

أبو علي، مولاهم كوفي، ق.

و في تعق: أخذ معرّفا لأخيه سعيد كما مرّ، و فيه دلالة على معروفيّته، بل و جلالته. و مرّ عن جش: أنّه فضيل و هو الظاهر، و يروي عنه ابن أبي عمير في الصحيح.

عبدالرحمن بن اسحاق:
مجهول

نعمان بن سعد:

ذكره الصدوق في مشيخة الفقيه في المعتمدين. روى كتابه سعيد بن جبير. النعمان بن صهبان:

الذي قال أميرالمؤمنين عليه السلام يوم الجمل:

من دخل داره فهو آمن

؛ قاله في الخلاصة، في القسم الأوّل والرجال.

حدیث ضعیف(مجهول)
حدیث به علت جهل یکی از روات ضعیف است ولی با طرق و شواهد دیگر تقویت و معتبر میشود.
اگر روایتی به جهت مجهول بودن راوی ضعیف شمرده شده است اما دارای متابعات باشد (یعنی طریق دیگری غیر از این شخص داشته باشد و سند آن طریق به گونه ای باشد که از نظر اعتبار یا ضعف هم ردیف این روایت یا بالاتر باشد) در این صورت، این روایت تقویت شده و ضعفش جبران می شود. این روایت را اصطلاحا «حسن لغیره» گویند.

برسی دلالت حدیث:
امیرالمومنین علیه السلام در اینجا اعلان میکنند که حجت خداوند و به صراحت اعلان بر خلافت اللهی خویش میکنند و خودشان را باب خداوند یعنی هر کسی که از این باب وارد شود(مثل باب حطه) اعمالش قبول است و خداشناسی آن درست است نام گذاری میکنند.و صراطی و مسیری که تنها راه رسیدن به خداوند این مسیر است که با تبعیت ایشان ممکن است.و حضرت امیرالمومنین علیه السلام برای افضیلت خویش استدلال بر اینکه ایشان صاحب سر خداوند و خزانه دار علم خداوند هستند میکنند.و اعلان میکنند که خلیفه بلا فصل بعد رسول خدا هستند.پس ایشان هم اعلان افضلیت خویش و هم خلافت و امامت الهی و خلیفه بلا فصل بعد رسول خدا میکنند در این حدیث شریف.

حدیث یازدهم:(بصائرالدرجات)

حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ حَسَّانَ قَالَ حَدَّثَنِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ الرِّيَاحِيُّ عَنْ أَبِي الصَّامِتِ الْحُلْوَانِيِّ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ ع قَالَ: فَضْلُ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ ع مَا جَاءَ آخُذُ بِهِ وَ مَا نَهَى عَنْهُ أَنْتَهِي عَنْهُ وَ جَرَى لَهُ مِنَ الطَّاعَةِ بَعْدَ رَسُولِ اللَّهِ ص مِثْلَ الَّذِي جَرَى لِرَسُولِ اللَّهِ وَ الْفَضْلُ لِمُحَمَّدٍ ص الْمُتَقَدِّمُ بَيْنَ يَدَيْهِ كَالْمُتَقَدِّمِ بَيْنَ يَدَيِ اللَّهِ وَ رَسُولِهِ وَ الْمُتَفَضِّلُ عَلَيْهِ كَالْمُتَفَضِّلِ عَلَى اللَّهِ وَ عَلَى رَسُولِهِ ص وَ الْمُتَفَضِّلُ عَلَيْهِ فِي صَغِيرَةٍ أَوْ كَبِيرَةٍ عَلَى حَدِّ الشِّرْكِ بِاللَّهِ فَإِنَّ رَسُولَ اللَّهِ ص بَابُ اللَّهِ الَّذِي لَا يُؤْتَى إِلَّا مِنْهُ وَ سَبِيلُهُ الَّذِي مَنْ سَلَكَهُ وَصَلَ إِلَى اللَّهِ وَ كَذَلِكَ كَانَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ ع مِنْ بَعْدِهِ وَ جَرَى فِي الْأَئِمَّةِ وَاحِداً بَعْدَ وَاحِدٍ جَعَلَهُمُ اللَّهُ أَرْكَانَ الْأَرْضِ أَنْ تَمِيدَ بِأَهْلِهَا وَ عهد [عُمَدَ] الْإِسْلَامِ وَ رَابِطَةً عَلَى سَبِيلِ هُدَاهُ وَ لَا يَهْتَدِي هَادٍ إِلَّا بِهُدَاهُمْ وَ لَا يَضِلُّ خَارِجٌ مِنْ هُدًى إِلَّا بِتَقْصِيرٍ

عَنْ حَقِّهِمْ لِأَنَّهُمْ أُمَنَاءُ اللَّهِ عَلَى مَا هَبَطَ مِنْ عِلْمٍ أَوْ عُذْرٍ أَوْ نُذْرٍ وَ الْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ عَلَى مَا فِي الْأَرْضِ يَجْرِي لِآخِرِهِمْ مِنَ اللَّهِ مِثْلُ الَّذِي جَرَى لِأَوَّلِهِمْ وَ لَا يَصِلُ أَحَدٌ إِلَى شَيْءٍ مِنْ ذَلِكَ إِلَّا بِعَوْنِ اللَّهِ وَ قَالَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ أَنَا قَسِيمُ الْجَنَّةِ وَ النَّارِ لَا يَدْخُلُهَا دَاخِلٌ إِلَّا عَلَى أَحَدِ قِسْمَيْنِ وَ أَنَا الْفَارُوقُ الْأَكْبَرُ وَ أَنَا الْإِمَامُ لِمَنْ بَعْدِي وَ الْمُؤَدِّي عَمَّنْ كَانَ قَبْلِي وَ لَا يَتَقَدَّمُنِي أَحَدٌ إِلَّا أَحْمَدُ ص وَ إِنِّي وَ إِيَّاهُ لَعَلَى سَبِيلٍ وَاحِدٍ إِلَّا أَنَّهُ هُوَ الْمَدْعُوُّ بِاسْمِهِ وَ لَقَدْ أُعْطِيتُ السِّتَّ عِلْمَ الْمَنَايَا وَ الْبَلَايَا وَ الْوَصَايَا وَ الْأَنْسَابَ
وَ فَصْلَ الْخِطَابِ وَ إِنِّي لَصَاحِبُ الْكَرَّاتِ وَ دَوْلَةِ الدُّوَلِ وَ إِنِّي صَاحِبُ الْعَصَا وَ الْمِيسَمِ وَ الدَّابَّةُ الَّتِي تُكَلِّمُ النَّاسَ.

برسی سند:

علی بن حسان:

عليّ بن حسّان الواسطي

ومن أصحابنا عليّ بن حسّان الواسطي، ثقة ثقه

ابو عبدالله الریاحی:
مجهول
ابی صامت حلوانی:
ثقه.اسمش در اسانید تفسیر قمی آمده است.
حدیث ضعیف(مجهول)

در برسی احادیث قبل گفتم که این احادیث مجهول شواهدی دارند که قبل ذکر کردیم و معتبر هستند و این احادیث را تقویت میکند.ما سه حدیث ذکر کردیم تا الان که مجهول است و با هم دیگر وقتی این سه جمع بشوند تقویت میکنند همدیگر را.

برسی دلالت حدیث:

امام باقر علیه السلام بعد از اینکه عقیده خویش را راجب اطاعت و شان و برتری امیرالمومنین و ائمه بعد ایشان علیهم السلام و تنها مسیر برای رسیدن بخدا ی متعال و اعلام میکنند.یکی از فرمایش ها این است که کسی هدایت نمیشود مگر به هدایت آنها وکسی از خارج از هدایتشان میشود گمراه است.و اعلام بر عقیده خویش راجب امیرالمومنین و ائمه بعد علیهم السلام میکنند که آنها حجت های الهی بر روی زمین هستند.سپس نقلی از امیرالمومنین علیه السلام میکنند که حضرت امیر میفرمایند:من تقسیم کننده بهشت و جهنم هستم و من فارق کننده حق و باطل هستم(یعنی روشن کننده حق و باطل)حضرت معیار و مقیاس روشن کننده حق و باطل را خودشان میدانند و من امام هستم و هیچ کسی از من برتر نیست مگر رسول خدا،و شان ایشان مثل شان من است در اطاعت و حقانیت و ... غیر نبوت.سپس حضرت عده ای از علومی که به ایشان واگذار شده است را بیان میکنند و به خاطر داده شدن این علوم استدلال بر افضیلت خودشان میکنند.پس در این روایت شریف هم عقیده اهل بیت علیهم السلام در رابطه به حضرت امیرالمومنین و ائمه بعد علیهم السلام مشخص میشود و هم عقیده حضرت امیر علیه السلام در رابطه به افضیلت و امامت و فضائل خویش.

حدیث دوازدهم:(امالی شیخ صدوق)

حَدَّثَنَا الْحُسَيْنُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ الْمُؤَدِّبُ قَالَ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْكُوفِيُّ عَنْ سَهْلِ بْنِ زِيَادٍ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ بَشَّارٍ عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ الدِّهْقَانِ عَنْ دُرُسْتَ بْنِ أَبِي مَنْصُورٍ الْوَاسِطِيِّ عَنْ عَبْدِ الْحَمِيدِ بْنِ أَبِي الْعَلَاءِ عَنْ ثَابِتِ بْنِ دِينَارٍ عَنْ سَعْدِ بْنِ طَرِيفٍ الْخَفَّافِ عَنِ الْأَصْبَغِ بْنِ نُبَاتَةَ قَالَ قَالَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ ع أَنَا خَلِيفَةُ رَسُولِ اللَّهِ وَ وَزِيرُهُ وَ وَارِثُهُ أَنَا أَخُو رَسُولِ اللَّهِ وَ وَصِيُّهُ وَ حَبِيبُهُ أَنَا صَفِيُّ رَسُولِ اللَّهِ وَ صَاحِبُهُ أَنَا ابْنُ عَمِّ رَسُولِ اللَّهِ وَ زَوْجُ ابْنَتِهِ وَ أَبُو وُلْدِهِ وَ أَنَا سَيِّدُ الْوَصِيِّينَ وَ وَصِيُ

سَيِّدِ النَّبِيِّينَ أَنَا الْحُجَّةُ الْعُظْمَى وَ الْآيَةُ الْكُبْرَى وَ الْمَثَلُ الْأَعْلَى وَ بَابُ النَّبِيِّ الْمُصْطَفَى أَنَا الْعُرْوَةُ الْوُثْقَى وَ كَلِمَةُ التَّقْوَى وَ أَمِينُ اللَّهِ تَعَالَى ذِكْرُهُ عَلَى أَهْلِ الدُّنْيَا.

برسی سند:
حسین بن ابراهیم المودب:
الحسين بن ابراهيم بن احمد بن هشام. يكثر من الرواية عنه مترضيا مترجما : واقل ما يستفاد منه حسن حاله كم ينص عل يتوثيقه سوي ان الصدوق اكثر من الرواية عنه مترضيا مترحما و هو كاف جلالته
محمد بن ابی عبدالله الکوفی:
سهل بن زیاد:
بیان شد(ممدوح)
جعفر بن محمد بن بشار:
«جعفر بن محمد بن بشير أو جعفر بن محمد بن يساروجعفر بن محمد بن بشار» كثير الحديث، جليل.
عبیدالله بن دهقان:
عبیدالله بن عبدالله الدهقان:ضعیف(جرح مجمل نجاشی)
درست بن ابی منصور الواسطی:
ثقه
عبدالحمید بن ابی علاء:
ثقه
ثابت بن دینار:
بیان شد(ثقه)
سعد بن ظریف الخفاف:
ثقه
اصبغ بن نباته:
ثقه
حدیث ضعیف
حدیث ضعیف است ولی با شواهد دیگر تقویت میشود و به درجه مقبول میرسد.

برسی دلالت حدیث:
حضرت امیرالمومنین علیه السلام در اینجا اعلان بر جانشینی بعد رسول خدا میکند و در بیان فضائل خویشی است که کسی در آنها شریک نیست و خودش را حجت الله و ایه لله الکبری مینامد.سپس ایشان درباره خود عقیده دارند که باب پیامبر هستند که دسترسی به احادیث و سنت نبوی فقط به واسطه ایشان مقبول و صحیح است و انکار ایشان عین انکار نبوت است.و عروه الوثقی ای هستند که امر به چنگ زده به آن است و از ظاهر میشود که ایشان طاعت خویش را واجب میدانند.و استدلال بر افضلیت خویش می آورند به واسطه با ازدواج با دختر رسول خدا و پدر بودن فرزندان رسول خدا.پس حضرت امیرالمومنین علیه السلام درباره خود قائل به امامت الهی و جانشینی بعد رسول الله و افضل بودن امت هستند.

این احادیث چند طریق دارند که به آن اشاره میکنیم:

امیرالمومنین علیه السلام:اصبغ بن نباته و سلیم بن قیس و نعمان بن سعد و امام حسین علیه السلام و امام سجاد علیه السلام و امام باقر علیه السلام و امام صادق علیه السلام و امام رضا علیه السلام

امام سجاد علیه السلام:ابی حمزه و محمد بن فرات

امام باقر علیه السلام:ابی صامت

امام صادق علیه السلام : ابی بصیر و غیاث بن ابراهیم و عبدالرحمن بن کثیر و سنان بن طریف

امام رضا علیه السلام:ریان بن صلت

حال اگر ائمه علیهم السلام را یک شخص واحد حساب بکنیم میشود: یازده نفر از ائمه علیهم السلام این موضوع را نقل کرده اند درباره مناقب و جایگاه و شان امیرالمومنین علیه السلام.

پس این موضوع قطعی است که یک رکن ثقلین که صاحب تفسیر کتاب خدا هستند اعتقاد به امامت و خلاف الهی امیرالمومنین علیه السلام و جانشینی بلا فصل ایشان بعد رسول خدا و افضلیت ایشان در امت دارند.

و آخر دعوانا الحمدالله رب العالمین و صلاه و سلام علی رسول الله و اله